

ning i Retsudvalget, hvor vi bliver enige om flere af de her ting.

Jeg vil godt stille justitsministeren et spørgsmål vedrørende tilhold. Er det ikke rigtigt forstået, at der er mange barer og diskoteker, der har et stort problem med, at kravet er, at det er ejeren, der skal kontrollere, om en gæst må komme ind eller skal ud af det pågældende sted, og ikke kan overlade det til en dørmænd, og at det er der, vi har et kæmpeproblem for de butiksejere eller virksomhedsejere, som der er tale om her?

Med hensyn til knive: Er justitsministeren ikke enig i, at det er uholdbart, at vi den ene weekend efter den anden ser, at der begås knivoverfald rundtomkring i nattelivet, uanset om det så er med lovlige eller ulovlige knive? Hvad mener ministeren vi kan gøre ved det?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil om det første sige til hr. Peter Skaarup, at det også er baggrunden for, at rigspolitiet nu har sat sig sammen med Horesta for at prøve at finde en løsning på det problem. For det er helt korrekt, at Horesta har givet udtryk for, at der er et problem i, at der er nogen, der kan have et tilhold og et forbud mod at befinde sig på en restaurant, men at man har svært ved at identificere vedkommende. Der er rigspolitiet sammen med Horesta ved at se på, hvordan man kan finde en løsning.

Det, jeg sagde i min tale før, var bare, at man skal huske på, at en ordning, hvor alle, der har et forbud, uanset hvor det er i landet, kommer ind i et stort centralregister, som alle, der arbejder inden for restaurationsvirksomheder, har adgang til, er en ordning, som altså vil rejse nogle alvorlige betænkeligheder, i forhold til at vi så videregiver enkeltpersoners strafbare forhold til en meget stor kreds af mennesker. Derfor prøver vi at finde en anden løsning, hvor man imødekommer Horestas ønske om at få nogle bedre redskaber, men uden at vi kommer ind i store problemer med persondatalovgivning og andet.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg vil sige tak for tilsagnet om, at der bliver arbejdet videre med det her punkt.

Så vil jeg derudover spørge ministeren, om ikke det er korrekt, at den måde, man kunne

gøre det på, hvis man er nervøs for, at forskellige personoplysninger vil florere rundt, er, at man bare registrerer tilholdet og ikke, hvad der ligger bag tilholdet – altså udelukkende det, at den pågældende person ikke kan komme ind det pågældende sted, men har den her karantæne.

Så vil jeg godt spørge justitsministeren, når hun nu måske ikke lige har tid til at svare på spørgsmålet vedrørende knive, om det ikke – uanset hvad – er vigtigt, at vi fra politisk side gør noget i forhold til det store problem, at der florerer knive i nattelivet, at der florerer våben i nattelivet.

Kunne det ikke være et rigtig godt signal for forældre, for pædagoger, for lærere, at man kontant kan køre en kampagne over for de unge mennesker, der siger: Nul knive i nattelivet – uanset om det er det, man i dag kalder lovlige knive, eller ulovlige knive, vil vi ikke have knive i nattelivet? Kunne ministeren ikke se det som en fordel, at vi gjorde, ligesom man har gjort det i Norge?

Kl. 21.05

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Peter Skaarup om det første med, hvordan restaurationsbranchen og andre bedre kan være i stand til at identificere de personer, der får tilhold, at det vil vi da se på, men da det er noget, man er ved at se på, kan jeg ikke her sige, hvordan den konkrete løsning bliver på det – ikke andet, end at man erkender, at der skal ske noget.

Med hensyn til et totalt knivforbud er der jo det at sige – og det er det, der på mange måder er meget bekymrende – at de undersøgelser, som jeg kender til, og som politiet har foretaget, meget klart viser, at de knive, der i dag er lovlige, ikke er dem, der er problemet. Hver eneste gang der har været tale om voldelige overfald, drab og andet, har der været anvendt ulovlige knive, og derfor er svaret jo altså ikke så at kriminalisere lovlydige borgere, der ikke har gjort noget galt.

Svaret er i stedet for at gøre to ting: Den ene mener jeg er at bruge de muligheder, politiet har via politiloven for at lave flere kontroller, altså visitationsreglerne. Det tror jeg har en effekt, altså risikoen for at blive snuppet. Den anden er holdningsbearbejdning med kampagner, så man taler direkte til de unge mennesker.